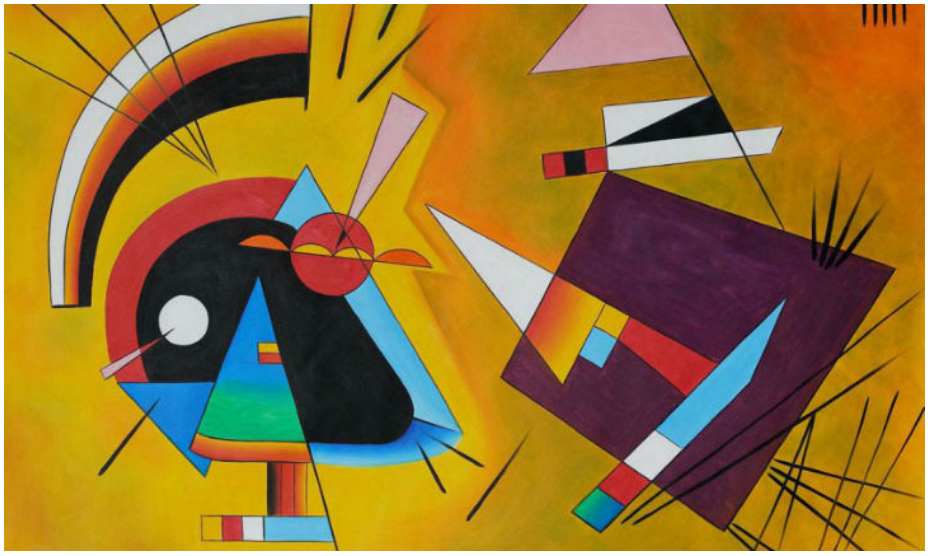
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Στο παρακάτω κείμενο βασίστηκε η παρέμβαση του Αντώνη Δραγανίγου, μέλους της Π.Ε. της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης και του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην εκδήλωση – συζήτηση που διοργάνωσε το Rproject την Τετάρτη 17 Ιουνίου 2026 με τίτλο: “Η Ριζοσπαστική Αριστερά πρέπει να βγει μπροστά”.

1. Οι δραματικές εξελίξεις των τελευταίων χρόνων έχουν στην βάση τους την έκρηξη των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών, την διαπάλη για την παγκόσμια ηγεμονία, την στροφή στην πολεμική οικονομία με την εκτόξευση των πολεμικών δαπανών σαν μέσο για το ξεπέρασμα της καπιταλιστικής στασιμότητας και της κρίσης.

Κάτω από αυτό το πρίσμα αντιμετωπίζουμε την γενοκτονία στην Γάζα, την ιμπεριαλιστική επίθεση ΗΠΑ – Ισραήλ στο Ιράν και την Κούβα, τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Ο πόλεμος και οι αντιθέσεις των παγκόσμιων ιμπεριαλιστικών κέντρων και των αστικών τάξεων, έχουν βαθιά τις ρίζες τους στον καπιταλισμό και την κρίση του. Και επομένως η ανατροπή της πορείας προς την βαρβαρότητα δεν μπορεί παρά να είναι υπόθεση του εργατικού κινήματος και μιας αριστεράς που έρχεται σε σύγκρουση με τον καπιταλισμό.

Αν κάναμε μια αναγωγή θα λέγαμε ότι πρέπει να σκεφτούμε όπως οι διεθνιστές επαναστάτες το 1912.

2. Η φθορά της κυβέρνησης της ΝΔ συνεχίζεται κάτω από το βάρος της ακρίβειας, της

φτώχειας που εξαπλώνεται και των διαρκών σκανδάλων που η μπόχα τους έχει βρωμίσει όλο το κοινωνικό σώμα. Η κυβέρνηση πορεύεται με γνώμονα την «σταθερότητα», δηλαδή την απρόσκοπτη συνέχιση και κλιμάκωση της ίδιας αντεργατικής πολιτικής.

Αυτό που σφραγίζει τις εξελίξεις το τελευταίο διάστημα είναι η μορφοποίηση των τάσεων **συντηρητικής-αντιδραστικής αναδιάρθρωσης του αστικού πολιτικού συστήματος.** Τα δύο νέα κόμματα (ΕΛΑΣ και Ελπίδα Δημοκρατίας) έχουν έντονες αναφορές και ταυτοτικό στίγμα στον «πατριωτισμό», την αντι-μητσοτακική ρητορική, την αναφορά στην κάθαρση, την δικαιοσύνη την αληθινή δημοκρατία.

Το κόμμα Τσίπρα (ΕΛΑΣ), στοχεύει στην βαθύτερη ανασύνθεση της «αριστεράς» της αστικής διαχείρισης, χωρίς υποκρισίες και δεσμεύσεις σε διακηρύξεις. Η Ελπίδα κινείται στο όριο του ακροδεξιού λαϊκισμού, με τις διακηρύξεις για τις αμβλώσεις, τους μετανάστες κλπ.

Στο λεξιλόγιό τους τα μνημόνια, το δημοσιονομικό σφαγείο της ΕΕ, η αποπληρωμή του χρέους, οι τράπεζες, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι αντεργατικοί νόμοι, το ΝΑΤΟ, ο άξονας με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ και οι πολεμικές δαπάνες απουσιάζουν διότι προφανώς τα αποδέχονται και θα κινηθούν πλήρως υπό το πλαίσιο τους.

Ωστόσο η πολιτική κρίση δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί εύκολα και το κοινωνικό ρήγμα των τελευταίων χρόνων παραμένει ενεργό.

Η ρευστή αυτή κατάσταση αφήνει σημαντικό χώρο, αριστερού, εργατικού και νεολαιίστικου δυναμικού στο οποίο μπορεί να επιδράσει πιο μαζικά η αντικαπιταλιστική αριστερά.

3. Με βάση τα παραπάνω η άμεση αναγκαιότητα της περιόδου είναι η **συγκρότηση εργατικού, λαϊκού, ανατρεπτικού πόλου κοινωνικής και πολιτικής αντιπολίτευσης, με στόχο ρήγματα, καθυστερήσεις και ανατροπή** της επίθεσης της πολεμικής οικονομίας και των αντιλαϊκών συμφώνων σταθερότητας της ΕΕ, της επίθεσης του κεφαλαίου.

Το επείγον είναι μια **πολιτική πρόταση** που να περιλαμβάνει τους χιλιάδες αγωνιστές και τις οργανωμένες δυνάμεις της μαχόμενης, ανατρεπτικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς, όλους όσους παλέψαμε μαζί τα προηγούμενα χρόνια στα κρίσιμα μέτωπα, για μια κοινή πολιτική παρέμβαση, για μια προωθητική ανατρεπτική ενωτική παρέμβαση στην βάση αρχών. **Με κριτήριο**

α) την ύπαρξη **συμφωνίας στα βασικά πολιτικά ζητήματα,**

β) την ύπαρξη συναγωνιστικών **εμπειριών και κοινής πορείας**

γ) τον **σεβασμό** και την **ισοτιμία** ανάμεσα στις διάφορες δυνάμεις

Στην πολιτική βάση αυτή της πρότασης μπορούμε ενδεικτικά να ξεχωρίσουμε:

– Τον **αγώνα για εργατικές κατακτήσεις για τα ζωτικά ζητήματα της εργατικής τάξης:** μισθοί, ακρίβεια, εργασιακές σχέσεις, δημόσια κοινωνικά αγαθά, λαϊκές και δημοκρατικές ελευθερίες κ.α. Με πραγματικούς αγώνες με στόχο νίκες, όχι σαν το ξεψυχισμένο χρονολόγιο της υποταγμένης ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Μέσα στους αγώνες αυτούς γεννιέται μια νέα κοινωνική πρωτοπορία, που μπορεί, εφόσον συγκροτείται σε πολιτική αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, να αποτελέσει την βάση ανάπτυξης και διεύρυνσης των ορίων της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς.

– Την **πάλη για πολιτικούς στόχους που αντιπαρατίθενται με το πλαίσιο και τις κεντρικές κατευθύνσεις της κυρίαρχης πολιτικής.** Πάλη για την ζωή και την ειρήνη ενάντια σε κάθε συμμετοχή στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, με απομάκρυνση των βάσεων, έξοδο από το ΝΑΤΟ, αντίθεση στον «επανεξοπλισμό της Ευρώπης», σπάσιμο του άξονα Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ.Την αντίθεση στην όξυνση του αντιδραστικού ανταγωνισμού Ελλάδας-Τουρκίας. Και να θυμίσω εδώ ότι ο χώρος αυτός έχει ιστορία στην πάλη ενάντια στον ελληνικό εθνικισμό, όταν οργανώναμε συγκεντρώσεις ενάντια στα «μακεδονικά» εθνικιστικά συλλαλητήρια, με εκατοντάδες χιλιάδες απ’ τον Θεοδωράκη μέχρι τον Κασιδιάρη απέναντι. Έτσι και τώρα θα δοθεί η μάχη ενάντια στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Πάλη για **δημόσια αγαθά και κρατικοποιήσεις με εργατικό έλεγχο** ενάντια στην πολιτική της **απελευθέρωσης των αγορών της ΕΕ.** Αυξήσεις κοινωνικών δαπανών με βαριά φορολογία του κεφαλαίου ενάντια στα αντιλαϊκά σύμφωνα σταθερότητας. Συνολικά αγώνας για την ανατροπή της αντεργατικής, πολεμικής, αντιδημοκρατικής εκστρατείας του κεφαλαίου, της πολεμικής οικονομίας και των Προγραμμάτων Σταθερότητας, σε ρήξη και αποδέσμευση από ΝΑΤΟ και ΕΕ.

– Την ανασυγκρότηση και την συσπείρωση των δυνάμεων της ανατρεπτικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς, σε ανεξαρτησία από τα αντιμαχόμενα ιμπεριαλιστικά μπλοκ, τις αστικές τάξεις και τους ανταγωνισμούς τους, το πολιτικό σύστημα.

Αυτή η πολιτική βάση, αν και αναγκαία, και σε μεγάλο βαθμό αποδεκτή, δεν αποτελεί κοινό τόπο στην αριστερά.

Και αν θέλουμε να έχουμε μια συνολική «εικόνα» για την διάταξη των δυνάμεων δεν μπορεί παρά να ξεκινήσουμε απ' το **ΚΚΕ.**

Στην πρόσφατη **απόφαση της ΚΕ** αναφέρεται ότι *«το ΚΚΕ είναι το μόνο κόμμα που ισχυρίζεται ότι για να κερδίσει η πατρίδα του λαού πρέπει να χάσει η πατρίδα του κεφαλαίου»*, και καταγγέλλει σωστά το καμουφλάρισμα των αστικών συμφερόντων με τον μανδύα του *«εθνικού συμφέροντος»*, του *«νέου πατριωτισμού»*. Αλλά πώς να στηριχθεί αυτή η θέση όταν ακριβώς η επιχειρηματολογία της *«πατρίδας του κεφαλαίου»* περί των *«κυριαρχικών δικαιωμάτων»*, που μέσω των ΑΟΖ, φτάνουν ως τις ακτές της Λιβύης, έχει γίνει άκριτα αποδεκτή μέχρι τώρα απ το ΚΚΕ;

Και μπορεί σήμερα εν όψει εκλογών να λέει στην ίδια απόφαση ότι στο *«αίτημα «να φύγει ο Μητσοτάκης», που καλλιεργούν οι δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας... μπορούμε να επιδράσουμε, να προβληματίσουμε, να ανοίξουμε μια πιο ουσιαστική συζήτηση με εργατικές – λαϊκές δυνάμεις»*, επιχειρώντας να διατηρήσει γέφυρες με την λαϊκή απαίτηση της αλλαγής της κυβέρνησης, αλλά όταν το αίτημα *«της ανατροπής της πολιτικής και της κυβέρνησης της ΝΔ»* επιχειρούσαμε να το βάλουμε **με όρους κινήματος,** με όρους πολιτικού αγώνα είτε πάνω σε κρίσιμα ζητήματα (π.χ. να φύγει η Hellenic Train στην περίοδο του μεγαλειώδους κινήματος των Τεμπών ή και συνολικής ανατροπής της κυβέρνησης), υπήρχε πόλεμος ακριβώς από τις δυνάμεις του ΚΚΕ για προτάσεις *«διαχείρισης»* και *«συριζαϊσμό»*. Έτσι όμως, με μια πολιτική **στα μισά του δρόμου,** με σωστές γενικά διαπιστώσεις αλλά λαθεμένη πολιτική και πρακτική, χωρίς να μπορεί να γίνει μια κοινή διαδήλωση για την Παλαιστίνη, δεν υπηρετείται η οικοδόμηση μιας ανατρεπτικής κοινωνικής και πολιτικής αντιπολίτευσης.

Το **ΜέΡΑ 25,** από την πλευρά του, βρίσκεται σε **ριζικά διαφορετικό πολιτικό και στρατηγικό ορίζοντα.** Πρόκειται όχι για πολιτική του «μισού δρόμου», αλλά για πολιτική του «ευρωπαϊκού» δρόμου, δηλαδή πολιτική που τελικά προσβλέπει στο Ευρωπαϊκό ιμπεριαλιστικό κέντρο.

Γιατί πράγματι όταν λέει ο Γιάνης Βαρουφάκης ότι *«προϋπόθεση για την οικοδόμηση της όποιας αμυντικής ένωσης της Ευρώπης είναι η πολιτική ένωση που απέφυγαν σαν τα μεγάλα τους κρίματα οι αρχιτέκτονες του ευρώ το 1992, με την Συνθήκη του Μάαστριχτ»*, τι άλλο ενισχύει πέρα από την εφιαλτική προοπτική της πολιτικής και στρατιωτικής ένωσης της ΕΕ,

με μια πρωθυπουργό τύπου Φον Ντερ Λάιεν, ευρωστρατό και ευρωαστυνομία; Η καλύτερη θωράκιση της αστικής εξουσίας, στο όνομα της *«πολιτικής απάντησης»* απέναντι στις ΗΠΑ.

Και αν και υπάρχει και είναι αναγκαία η κοινή δράση με τις δυνάμεις αυτές στην μεγάλη υπόθεση του αντιπολεμικού κινήματος, η προφανής **έλλειψη σεβασμού** του επικεφαλής της απέναντι στην αυτοτέλεια και την ιστορικότητα άλλων δυνάμεων της αριστεράς μάλλον καταρρίπτει κάθε επιχείρημα *«σεβασμού»* και *«ισοτιμίας»* για όσους σ. πιστεύουν ότι υπάρχει κάποια κοινή πολιτική βάση με τον χώρο αυτό.

Τέλος, όσον αφορά την **ΛΑΕ-ΑΡΑΣ,** πέρα από το ότι η πρώτη κάλυψε μέχρι το τέλος την απαράδεκτη ενδοκινηματική βία που επί χρόνια ασκεί η δεύτερη, από την μια καταγγέλλουν όλη την άλλη αριστερά για **νατοϊκή,** συντασσόμενοι με τον λεγόμενο *«αντιιμπεριαλιστικό» πόλο,* και από την άλλη, σε μια επίδειξη καιροσκοπισμού, **καλούν το ΜέΡΑ25 να τους ξαναδεχτεί** σε συμμαχία μαζί του.

Δεν υπάρχει λοιπόν βάση για πολιτικές-εκλογικές συνεργασίες με τις δυνάμεις του ΜέΡΑ25 και της ΛΑΕ-ΑΡΑΣ. Αντίθετα υπάρχει πολιτική βάση, συμφωνία σε βασικά πολιτικά ζητήματα, κοινή δράση στο κίνημα και αλληλοσεβασμός με τις δυνάμεις της ανατρεπτικής – αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Το θέμα φυσικά **δεν είναι να κατακεραυνώνει κανείς τις άλλες δυνάμεις.** Το θέμα είναι η συμβολή της κάθε δύναμης σε εκείνη την πλατιά, ανατρεπτική ενότητα ανάμεσα σε δυνάμεις και αγωνιστές που θα συμβάλλουν όχι απλά σε μια εκλογική επιτυχία, αλλά στην δράση απέναντι στον αντίπαλο.

Όπου έγινε (πάμπολλα παραδείγματα κοινής δράσης στο κίνημα, Ανατρεπτική Συμμαχία στην Αθήνα, Αντιπολεμική Δράση, Υγεία, Γεωτεχνικοί) δεν μπορεί παρά να δούμε ότι τα αποτελέσματα κινηματικά και εκλογικά ήταν εξαιρετικά θετικά. Όπου δεν έγινε δεν είναι η ώρα του καταλογισμού ευθυνών -άλλωστε συνήθως ευθύνες δεν έχει μόνο ένας- αλλά της νηφάλιας αναζήτησης των αιτιών και η κοινή δέσμευση, ότι θα χτιστούν προϋποθέσεις για μια επόμενη μέρα.

Οι σημαντικές πολιτικές διεργασίες για να ξεκινήσουν, απαιτούν μια ορισμένη **επιλογή, μια πολιτική απόφαση.** Δεν γεννιέται *«μεγάλη»* και *«καθαρή»,* απαλλαγμένη από αντιφάσεις και διαφωνίες. Αν κανείς στο όνομα της ενότητας *«που θα ήθελε»* δεν κάνει το βήμα της οικοδόμησης αυτού που είναι πολιτικά αναγκαίο και δυνατό, απλά θα αναπαράγει την αδυναμία, τα όλο και μεγαλύτερα αδιέξοδα.

Η ανατρεπτική ενότητα, ειδικά αυτή που βασίζεται στο κίνημα και δεν είναι μιας κοινοβουλευτικής χρήσης, χτίζεται και από κάτω και από πάνω.

Ως Κομμουνιστική Απελευθέρωση και ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ θεωρούμε αυτόν τον δρόμο **αναγκαίο, θετικό, ρεαλιστικό και ελπιδοφόρο.**